

Arrest

nr. 199 783 van 15 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 september 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2011 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 5 april 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 1 juli 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arresten nrs. 64 348 en 64 349 op zijn beurt de statussen toe te kennen nadat verzoekers hoger beroep indienden tegen voormelde beslissingen.

Op 2 augustus 2011 diene verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 oktober 2011 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 14 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 oktober 2011 diene verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 24 november 2011 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en op 3 december 2013 wordt voormelde aanvraag ongegrond verklaard. Eveneens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Op 27 november 2017 wordt het beroep dat werd ingediend tegen de beslissingen van 3 december 2013 door de Raad verworpen bij arrest met nummer 195 561.

Op 3 december 2014 diene verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 30 januari 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 5 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Op 26 mei 2015 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 146 309 het beroep dat werd ingediend tegen voormelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 19 juni 2015 diene verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voormelde aanvraag wordt op 16 juli 2015 onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekers op 3 augustus 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

K., L. (R.R.: ...) geboren te Lipjan op (...)1983

A., G. (R.R.: ...) geboren te Prishtina op (...).1988

+kinderen K., F. (R.R.: ...) geboren te Nis op (...)2007 K., F. (RR: ...)Geboren te Sint-Niklaas op (...) 2014

nationaliteit: Kosovo

adres: (...) SINT-NIKLAAS

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en): Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. Op 03.12.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 25.10.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25.10.2011 (zie bevestiging arts dd. 13.07.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 03.12.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren in het enige middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *juncto* artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen.

“IN RECHTE

2.1. NOPENS HET ROLRECHT V

Verzoekende partij werd toegelaten tot het voordeel van de juridische tweedelijnsbijstand zodat zij geen rolrecht verschuldigd is voor het indienen van huidig verzoekschrift. (stuk 2)

2.2. NOPENS DE NIETIGVERKLARING 2.2.1. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991) IUO. ART. 9TER §3 5° VREEMDELINGENWET

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag;

(I) EERSTE SCHENDING

Art. 9ter -§ 3, 5° Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Art. 9ter - §3 5° beperkt zich echter niet tot elementen genoemd in het medisch getuigschrift; de beperkte vergelijking in de bestreden beslissing van de elementen ingeroepen in de respectievelijke medische getuigschriften kan dus niet leiden tot de conclusie dat er geen nieuwe elementen zouden zijn ingeroepen.

Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf (of de andere bijlagen) zelf kan een nieuw element worden ingeroepen.

De vraag of er nieuwe elementen zijn, beperkt zich m.a.w. niet een vergelijking van de medische getuigschriften, doch wel van de globale dossiers...

Het blijkt niet dat de Staatssecretaris ook de respectievelijke aanvragen én bijgevoegde stukken heeft vergeleken c.q. onderzocht; uit het advies blijkt dat enkel de medische getuigschriften werden vergeleken.

(II) TWEEDE SCHENDING

Ten onrechte weerhoudt de arts-attaché de volgende elementen niet als nieuwe elementen:

- De aangepaste geneesmiddelen welke thans (in 2015) werden voorgeschreven; terzake werd geen enkel onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid hiervan;

- De noodzaak van psychiatrische behandeling, terwijl dit in het attest bij de eerste aanvraag enkel als een eventuele behandeling werd vermeld;

- Het gegeven dat het nieuwe attest werd opgesteld door een specialist-psychiater;

De motivering van de arts-adviseur is derhalve gebrekkig en schendt de materiele motiveringsverplichting (art. 3 van Wet van 29 juli 1991).

Het vastgestelde motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt ipso facto tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.”

3.2 De Raad benadrukt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2015, immers gesteld dat bij de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch

getuigschrift (en bijlagen) werd voorgelegd waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 25 oktober 2011. De ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag van 25 oktober 2011 en in de beslissing van 3 december 2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze motivering laat verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, moet voormelde schending *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. In dit kader dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet stelt bijgevolg dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Meer bepaald verwijst hij, zoals hoger gesteld, naar een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die werd ingediend op 25 oktober 2011 en die op 3 december 2013 onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat het voorgelegde medische getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 13 juli 2015, hetgeen luidt als volgt:

“A., G. (RR. ...) vrouwelijk Nationaliteit: Kosovo Geboren te Prishtina op (...)1988

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 19.06.2015 en d.d. 25.2011 te vergelijken

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 19.06.2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 15/06/2015 + bijlagen d.d. 09/06/2015 en 05/06/2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog

steeds dezelfde aandoening van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 25/10/2011, waarvoor reeds een uitgebreid advies werd opgesteld door collega dr. P. op 03/12/2013. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 15/06/2015 wordt geen ander momenteel bestaande pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene.”

Verzoekers betogen in een eerste onderdeel van het enige middel dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen, doch dat voormeld artikel zich niet beperkt tot elementen genoemd in het medische getuigschrift. De beperkte vergelijking in de bestreden beslissing van de elementen ingeroepen in de respectievelijke medische getuigschriften kan dus niet leiden tot de conclusie dat er geen nieuwe elementen zouden zijn ingeroepen. Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf (of de andere bijlagen) zelf kan een nieuw element worden ingeroepen, aldus verzoekers.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers in dit middelonderdeel geenszins op concrete wijze uiteenzetten welke nieuwe elementen zij *in concreto* bedoelen, laat staan welke nieuwe elementen *in concreto* zouden blijken. Het komt niet de Raad toe de argumenten van verzoekers te destilleren.

Daar waar verzoekers voorhouden dat niet blijkt dat de staatssecretaris ook de respectievelijke aanvragen “*én bijgevoegde stukken*” heeft vergeleken *c.q.* onderzocht en dat uit het advies blijkt dat enkel de medische getuigschriften werden vergeleken, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk naar een standaard medisch getuigschrift “*(en bijlagen)*” wordt verwezen en dat eveneens in het advies van 13 juli 2015 uitdrukkelijk wordt verwezen naar de bijlagen. Hoe dan ook dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoekers niet *in concreto* aantonen welke bijgevoegde stukken niet zouden zijn vergeleken *c.q.* onderzocht, laat staan dat zij *in concreto* aanduiden op welke gegevens of informatie zij doelen. De Raad herhaalt dat het hem niet toekomt de argumenten te destilleren. Verzoekers tonen met hun algemeen betoog niet aan dat de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is, niet correct is. Zij zetten immers opnieuw niet uiteen welke wijziging in de gezondheidstoestand zou bestaan.

In een tweede onderdeel van het enige middel voeren verzoekers aan dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte volgende elementen niet als nieuwe elementen weerhoudt:

- de aangepaste geneesmiddelen welke thans (in 2015) werden voorgeschreven en dat er ter zake geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid hiervan;
- de noodzaak aan psychiatrische behandeling, terwijl dit in het attest bij de eerste aanvraag enkel als een eventuele behandeling werd vermeld;
- het gegeven dat het nieuwe attest werd opgesteld door een specialist-psychiater.

Het komt de ambtenaar-geneesheer toe te oordelen of is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet gestelde vereisten. Er dient hierbij te worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van een medisch advies, verstrekt in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, over een vrije beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats kan stellen. Er kan van de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn medisch advies niet worden vereist dat hij verwijst naar stavingstukken, noch dat hij zich moet steunen op feitelijke elementen of bijkomende vaststellingen. Evenmin kan de ambtenaar-geneesheer ertoe verplicht worden de beweegredenen voor de vaststellingen in zijn medisch advies te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid (RvS 20 april 2017, nr. 237.959). In de mate dat verzoekers verwijzen naar de medische attesten, benadrukt de Raad dat hij zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om de evaluatie over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk verwijst naar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 15 juni 2015 en de twee bijlagen. Uit voormeld standaard medisch getuigschrift blijkt dat wordt verwezen naar “*depressie symptomen als insomnia, suïcide ideatie*”, naar onder meer “*Efexor*” en naar “*psychiatrische behandeling*”. Uit het advies van 3 december 2013 – waarop de beslissing van 3 december 2013 wordt gesteund en waarnaar in het advies

van de ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2015 wordt verwezen – blijkt dat “*psychische klachten*” werden weerhouden, doch dat werd geoordeeld: “*Aangaande de psychische klachten is er in dit dossier geen enkele element dat wijst op de aanwezigheid van een ernstige psychiatrische stoornis. Zowel de aard van de symptomen, het type behandeling, het feit dat er geen regelmatige psychiatrische follow-up is als het feit dat betrokkene nooit gehospitaliseerd werd voor deze klachten wijzen op een eerder banaal probleem. Het aangehaalde risico op suicide of psychose berusten niet op concrete feiten en zijn louter speculatief.*” Bijgevolg blijkt dat zowel de pathologie, als de behandeling en het risico op suicide reeds werden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer.

Waar verzoekers verwijzen naar “*de aangepaste geneesmiddelen*”, tonen zij met hun algemene verwijzingen niet aan dat de geneesmiddelen als “*aangepaste geneesmiddelen*” dienen te worden beschouwd en evenmin dat onderzoek diende te worden gevoerd naar de beschikbaarheid ervan. Verzoekers tonen ook niet aan dat de geneesmiddelen niet beschikbaar zouden zijn zodat zij zich opnieuw baseren op algemene beschouwingen die niet dienstig zijn.

Omtrent de psychiatrische behandeling kan worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer in het advies van 3 december 2013 stelt dat er geen regelmatige follow-up blijkt. In het advies van 15 juni 2015 wordt deze behandeling niet vermeld als “*actuele behandeling*”, noch tonen verzoekers aan dat deze intussen werd opgestart.

Met hun algemeen betoog maken verzoekers derhalve niet aannemelijk dat de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer ten onrechte werd gedaan of met miskennis van de voorliggende medische gegevens. Verzoekers slagen er niet in om concrete elementen aan te voeren waaruit kan worden afgeleid dat deze motivering niet afdoende is. De stelling dat het nieuwe attest werd opgesteld door een specialist-psychiater, zoals verzoekers nog opwerpen, toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van “*nieuwe elementen*”, zoals zij voorhouden.

Gelet op het voorgaande, brengen verzoekers het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt, hetgeen hij uitdrukkelijk steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2015, niet aan het wankelen. Verzoekers tonen door het uiten van algemene beschouwingen en door het louter aangeven een andere mening te zijn toegedaan, niet aan dat de motivering niet draagkrachtig of gebrekkig is, noch dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN